

Ἡ Κοίμησις τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἡ γιορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεομήτορος - πού συνδυάζει δύο γεγονότα: Τήν κοίμησή Της καί τήν ἀνάστασή Της καί τήν μετάστασή Της τήν τρίτη ἡμέρα- ἦταν πράγματι γιά αἰῶνες, ἀπό τήν ἀρχή τῆς ὑπαρξῆς τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ Γιορτή, ἡ δόξα, ἡ χαρά τῆς.

Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ δέν ἔγινε τό μέσον πού ἀποδέχτηκε παθητικά νά σαρκωθεί μέσα της ὁ Θεός - χωρίς τήν συγκατάβασή της ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Κύριου θά ἦταν ἀδύνατο νά πραγματοποιηθεῖ. Εἶναι ἡ ἀπάντηση ὀλάκερης τῆς κτίσης στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί στήν προσφορά τοῦ ἑαυτοῦ Του ὄχι μόνο στήν ἀνθρωπότητα, ἀλλά σ' ὅλον τόν Κόσμο πού Ἐκεῖνος δημιούργησε. Καί χαιρόμαστε γι' αὐτό, ἐπειδή ὁ λόγος Της εἶναι καί δικός μας. Ὁ λόγος της ἦταν τέλειος, ὅπως ἦταν ἡ ἐμπιστοσύνη της, ἡ πίστη Της, ἡ προσφορά τοῦ ἑαυτοῦ Της. Τά δικά μας λόγια εἶναι ἀτελῆ καί ὅμως οἱ φωνές μας ἀντηχοῦν μέσα ἀπό τήν δική Της φωνή, ἀδύναμες, κάποιες φορές διστακτικές, ἀλλά μέ πίστη καί ἀγάπη.

Ἐκείνη εἶναι ἡ δόξα ὅλης τῆς δημιουργίας· ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ: ἴσως κάποιος νά σκεφτεῖ ὅτι ὁ θάνατος δέν θά μπορούσε νά τήν ἀγγίξει· ἀλλά ἐάν ὁ θάνατος καί ἕνας θάνατος τόσο σκληρός θά μπορούσε νά ἀγγίξει τόν Υἱό Της, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ καί τῆς Μαρίας, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου - φυσικά θά ἔπρεπε Ἐκείνη νά καταβάλει τόν φόρο ὅλης τῆς γῆς γιά νά ξεπληρώσει τήν ἀνθρώπινη ἀμαρτία καί νά πεθάνει. Ἀλλά σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση, ὁ θάνατος δέν θά μπορούσε νά τήν κρατήσει φυλακισμένη. Πρόσφερε τόν ἑαυτό της στόν Θεό ἀνεπιφύλακτα καί τέλεια καί δέν ἀνῆκε πλέον στήν γῆ. Καί τήν τρίτη μέρα, ὅταν οἱ Ἀπόστολοι ἦρθαν καί ἄνοιξαν πάλι τόν τάφο γιά νά τήν προσκυνήσει ἕνας ἀπό αὐτούς πού ἦταν ἀπών στήν ταφή Της, ὁ τάφος βρέθηκε ἀδειανός: Ἀνῆλθε στούς οὐρανοῦς, ἐπειδή τά δεσμά τοῦ θανάτου δέν μπορούσαν νά τήν κρατήσουν καί ἡ φθορά δέν μπορούσε νά ἀγγίξει ἕνα σῶμα πού ὑπῆρξε τό σῶμα τῆς Ἐνσάρκωσης

τοῦ Θεοῦ Λόγου. Τί χαρά νοιώθουμε ὅταν σκεφτόμαστε ὅτι τώρα, δίπλα- δίπλα μέ τόν ἀνεστημένο καί ἀναληφθέντα Χριστό, ἕνας ἄνθρωπος ἀπό ἐμᾶς, ἀπό τήν ἀνθρωπότητα, μιὰ γυναίκα μέ σάρκα καί ὅστ᾽ βρίσκεται στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ, καί σ' Ἐκείνην βλέπουμε τήν δόξα πού, πιστεύουμε, θά εἶναι καί δική μας δόξα, ἄν εἴμαστε πιστοί στόν Θεό ὅπως ἦταν Ἐκείνη.

Ἄς χαροῦμε λοιπόν, ὄχι μόνο σέ τούτη τήν ἐκκλησία, ἐπειδή εἶναι ἀφιερωμένη, ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰώνα, στήν Κοίμηση καί Ἀνάληψη τῆς Παναγίας, ἀλλά μέ ὀλόκληρη τήν Ρωσική Ἐκκλησία, μαζί μέ ὅλους ἐκείνους πού ἀνήκουν σ' αὐτήν καί εἶναι διασκορπισμένοι στά πέρατα τοῦ κόσμου, πού ἐνωμένοι μέ τήν Μητέρα Ἐκκλησία, μέ τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ λατρεύουμε τόν Θεό μέ ὅλο μας τό εἶναι καί βλέπουμε σ' Ἐκείνην τήν εἰκόνα ὀλάκερης τῆς Δημιουργίας πού λατρεύει τόν ζωντανό Θεό. Ἀμήν.

(Ἀπόδοση στά νεοελληνικά www.agiazoni.gr)

Πηγή: [agiazoni.gr](http://www.agiazoni.gr)